

РЕШЕНИЕ

№ 130

гр. София, 30.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на първи декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елизабет Петрова

Членове: Катерина Рачева
Мария Райкинска

като разгледа докладваното от Катерина Рачева Въззивно гражданско дело № 20221000502776 по описа за 2022 година

при участието на секретар Павлина Христова, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по въззивна жалба от ищеца А. Н. Д. чрез адв. Г. К. срещу решение 261336 от 18.04.2022 г. на Софийски градски съд, Първо ГО, 15 състав по гр.д. 3760/2021 г., поправено с решение 262700 от 12.08.2022 г., с което е отхвърлен искът му с правно основание чл. 510 ГПК вр. чл. 240 ЗЗД за сумата от 150 000 лева – част от вземане в общ размер от 5775280,46 – главница по договор за заем от 08.08.2008 г., сключен между „Астрал Холидейз“ АД и „Астрал пропърти мениджмънт“ ООД, допълнен с анекс № 1/17.12.2008 г., анекс № 2 от 04.12.2009 г., анекс № 3 от 04.05.2009 г., анекс № 4/17.08.2009 г., анекс № 5/04.12.2009 г., анекс № 6/09.12.2009 г., анекс № 7/15.02.2010 г., анекс № 8/06.10.2010 г. анекс № 9/27.05.2011 г., анекс № 10/10.10.2011 г., възложено с Постановление от 02.12.2018 г. на ищеца вместо плащане на вземания по изпълнително дело № 20189070400663 по описа на ЧСИ К. до сумата от 536512,92 лв.

Излагат се оплаквания за неправилно приложение на процесуалния и материалния закон и необоснованост. Изводът на съда за липса на спор относно датата, на която е „прието“ уведомлението за прехвърлянето на вземането от „Астрал холидейз“ АД не съответства на действителното съдържание на формирания от изявленията на страните предмет на делото. Съдът е следвало да прецени коя е достоверната и противопоставима на ищеца, като трето за документа лице, дата по смисъла на чл. 181 от ГПК. Следвало е да стигне до извод, че запорното съобщение, т.е. запорът на вземането е произвел своя ефект в момент преди прехвърлянето на вземането с Договора между „Астрал холидейз“ АД и представляваното от М. А. дружество, както и преди пораждаване на ефекта от уведомяването на длъжника по вземането. Поддържа се твърдението, че е изпълнен фактическият състав на постановлението от 02.12.2018 г., издадено на основание чл.510, ал.1, пр.2 от ГПК от ЧСИ И. К. по изп.дело № 20189070400663. Ищецът е придобил претендираното срещу ответника вземане на стойност 150 000 лв. - съставляваща част от главницата по договор, сключен между „Астрал холидейз“ АД с променено наименование „Юпитер Травъл“ АД и „Арт пропърти мениджмънт“ ООД на 08.08.2008 г. и допълнен с Анекс № 1 от 17.12.2008 г.,

Анекс № 2 от 12.01.2009 г., Анекс № 3 от 04.05.2009 г., Анекс № 4 от 17.08.2009 г., Анекс № 5 от 04.12.2009 г., Анекс № 6 от 09.12.2009 г., Анекс № 7 от 15.02.2010 г., Анекс № 8 от 06.10.2010 г., Анекс № 9 от 27.05.2011 г., Анекс № 10 от 10.10.2011 г. в общ размер на 5775280,46 лв. и падеж за заплащане - 08.08.2020 г. Искането към въззивния съд е да отмени решение от 18.04.2022 г. по гр.д. 3760/2021 г. по описа на СГС, ГО, 1-15 състав и вместо него да осъди „АРТ ПРОПЪРТИ МЕНИДЖМЪНТ“ ООД, ЕИК 200252850, гр. София, да заплати на А. Н. Д., ЕГН ***** от с. ***, Община ***, ул. „****“ № *** сумата от 150 000 лв., възложена му вместо плащане с Постановление от 02.12.2018 г., издадено от ЧСИ И. К. по изп.дело № 20189070400663, ведно със законната лихва за времето от датата на исковата молба до окончателното плащане.

Ответникът е подал отговор чрез адв. Ц., в който се поддържа неоснователност на жалбата. Правилно било прието от съда, че ищецът не оспорва, а и представеното уведомление носи подпис на законния представител на длъжника, което ангажира съда да приеме, че длъжникът е уведомен за прехвърленото вземане на 09.06.2015 г. Нито в исковата молба, нито в протокола от първото открито съдебно заседание по делото е обективизирано твърдение на ищеца, според което получаването на уведомлението за извършената цесия от страна на длъжника е извършено на дата, различна от 09.06.2015 г. Напротив, единственото възражение на А. Д. в тази връзка било, че датите на извършената цесия и на уведомлението на длъжника за нея не са достоверни по см. на чл. 181 ГПК, поради което не са противопоставим и на ищеца. Независимо от наличието или липсата на достоверна дата на уведомлението ищецът нямал вземане спрямо ответника. Процесното вземане не било надлежно запорирано с връчването на ответника (на 28.07.2015 г.) на съобщение с изх. № 2027/14.07.2015 г. по изп. д. № 113/2015 г. и респективно - извършеното от ЧСИ процесуално действие не е породило търсения правен ефект. Това е така, тъй като вземането, предмет на запора, не е индивидуализирано в достатъчна степен нито в запорното съобщение, нито в поканата за доброволно изпълнение, връчена на "Юпитер Травел" по изп. д. № 113/2015 г. Тъй като запорът няма правен ефект, постановлението не е породило предвидения транслативен ефект на принудителна цесия.

Въззивната жалба е допустима. Страните не са направили доказателствени искания и въззивният съд не е събирал нови доказателства.

В съдебно заседание процесуалните представители на страните поддържат тезите си и претендират разноски.

При извършената служебна проверка на основание чл.269 от ГПК, съдът намира, че обжалваният съдебен акт е постановен от законен състав на родово компетентния съд, в изискуемата от закона форма, по допустим иск, предявен от и срещу процесуално легитимирани страни, поради което е валиден и допустим.

Софийски градски съд е бил сезиран с иск с правно основание чл. 510 ГПК вр. чл. 240 ЗЗД.

Ищецът А. Н. Д. излага твърдения в исковата молба, че със заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК по ч.гр.д. 8231/2015 г. на РС Пловдив „Астрал холидейз“ АД с променено наименование „Юпитер Травъл“ АД е осъдено да заплати на ищеца сумата от 281000 евро – дължима по запис на заповед, издаден на 23.08.2012 г. с падеж 30.06.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 01.07.2015 г. до окончателното изплащане на сумата, както и 10992 лв. – разноски в заповедното производство. След възражение вземането е установено с решение по т.д. № 580/2015 г. на ОС Пловдив. Решението е потвърдено в рамките на осъществения инстанционен контрол по в.гр.дело № 559/2016 г. на ПлАС и т.д.№ 2312/2018 г. на ВКС, като с определение от 20.03.2018 г. делото не е допуснато до касация. Въз основа на издадения изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 20157590400113 по описа на ЧСИ В., впоследствие продължено под № 20188190403139 от ЧСИ М. и № 20189070400663 от ЧСИ К.. Покана за доброволно изпълнение е връчена на „Астрал Холидейз“ АД на 28.07.2015 г., а със запорно съобщение от 14.07.2015 г. се твърди, че е наложен запор за сумата от 578772,57 лв. по отношение на

трето задължено лице „Астрал Пропърти Мениджмънт“ ООД (сега „Арт пропърти мениджмънт“ ООД). Твърди се, че на основание договор за заем от 08.08.2008 г., допълнен с анекси „Юпитер Травъл“ АД е кредитор по предоставен паричен заем в размер на 104600 лв., като след анексите главницата възлиза на 5775280,46 лв. Вземането е апортирано от „Юпитер Травъл“ АД. С получаване на заповното съобщение третото лице е заявило, че кредитор по вземането е „Берил Отелчиик туризъм“, тъй като то е прехвърлено с договор за цесия от 08.06.2015 г. Твърди се, че договорът няма достоверна дата и е съставен след получаване на поканата за доброволно изпълнение и заповното съобщение с цел осуетяване на последиците от наложения запов. Твърди се, че договорът не е подписан от М. А. и Х. Б., наред с това цената на цесията е с разлика 800% спрямо оценката на вещите лица. Твърди се, че последващото прехвърляне е непротивопоставимо на вискателя. По молба на кредитора ЧСИ К. е изготвил на 02.12.2018 г. постановление за възлагане на вземане вместо плащане по реда на чл. 510, ал. 1, предл. второ ГПК. Третото лице не приема изпълнението към новия кредитор. По изложените съображения ищецът моли съда да постанови решение, с което „АРТ ПРОПЪРТИ МЕНИДЖМЪНТ“ ООД да бъде осъдено да му заплати сумата от 150 000 лв. – частичен иск от главница по договор за заем, сключен на 08.08.2008 г. между между „Астрал холидейз“ АД с променено наименование „Юпитер Травъл“ АД и „Арт пропърти мениджмънт“ ООД на 08.08.2008 г. и допълнен с Анекс № 1 от 17.12.2008 г., Анекс № 2 от 12.01.2009 г., Анекс № 3 от 04.05.2009 г., Анекс № 4 от 17.08.2009 г., Анекс № 5 от 04.12.2009 г., Анекс № 6 от 09.12.2009 г., Анекс № 7 от 15.02.2010 г., Анекс № 8 от 06.10.2010 г., Анекс № 9 от 27.05.2011 г., Анекс № 10 от 10.10.2011 г. за сумата от 536512,92 лв., която сума е възложена на ищеца вместо плащане на част от дълга на длъжника „Юпитер Травел“ АД по изпълнително дело № 20189070400663 по описа на ЧСИ К. с постановление от 02.12.2018 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 03.09.2020 г. до окончателното изплащане на претендираната сума.

В отговор на исковата молба ответникът „АРТ ПРОПЪРТИ МЕНИДЖМЪНТ“ ООД оспорва предявения иск и посочва, че на 08.06.2015 г. „Юпитер Травел“ АД е цедирал вземането в полза на Beril Otelcilik Turzim Tic. LTD, за което длъжникът по договора за заем е уведомен на 09.06.2015 г. Признава, че със заповно съобщение от 14.07.2015 г. е уведомен, че по молба на вискателя А. Д. и на основание чл. 450 ал. 3, чл. 507, чл. 508 вр. чл. 446 ГПК е наложен запов върху „вземането на длъжника“ по изпълнително производство – „Юпитер Травел“ АД. За цесията ЧСИ Н. В. е уведомен с молба вх. номер 2845/31.07.2015 г. Впоследствие на 02.09.2015 г. турското дружество е прехвърлило вземането на М. А., за което длъжникът по заема е уведомен на същата дата. Вземането е апортирано за частта от 5300000 лева от М. А. в капитала на „АРТ ПРОПЪРТИ МЕНИДЖМЪНТ“ ООД. Според ответника заповът не е породил правни последици поради липса на надлежна индивидуализация – липсва яснота кой договор касае и каква част е заповирана, поради което последващите разпоредителни сделки са действителни и противопоставими на ищеца. По тези съображения постановлението за възлагане не е произвело правни последици и няма прехвърлителен ефект. Самото постановление за възлагане отново не индивидуализира вземането. Последното не може да бъде прехвърлено, тъй като „Юпитер Травел“ АД не е имал качеството кредитор спрямо ответника. Договорът за продажба на вземането от 08.06.2015 г. и уведомлението по чл. 99, ал. 4 ЗЗД са публикувани в ТТРЮЛНЦ при увеличение на капитала на „АРТ ПРОПЪРТИ МЕНИДЖМЪНТ“ ООД чрез непарична вноска на М. А.. Съществуват три достоверни спрямо ищеца дати: 31.07.2015 г., 26.10.2015 г. и 30.10.2015 г. и те са преди датата на възлагане на вземането с постановление от 02.12.2018 г. Цесията е подписана от М. А. и Х. Б., като по арг. от чл. 301 ТЗ и чл. 42, ал. 2 ЗЗД същите са действителни и породили последици в правната сфера на цедента и цесионера. При евентуалност се твърди договорът да е сключен в устна форма на 08.06.2015 г. Евентуално се оспорва договорът да е породил действие поради непредаване на заетата сума, срокът за връщане на заетата сума не е започнал да тече, на последно място – прави се възражение за изтекла погасителна давност.

Въззивният съд приема за установени следните факти, като съобразява и липсата на въззивни доводи срещу приетите от първата инстанция факти. Ищецът има съдебно

признато вземане срещу „Астрал холидейз“ АД (сегашно наименование „Юпитер Травъл“ АД) за сумата от 281 000 евро – дължима по запис на заповед, издаден на 23.08.2012 г. с падеж 30.06.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 01.07.2015 г. до окончателното изплащане на сумата, както и 10992 лв. – разноски в заповедното производство по ч.гр.д. 8231/2015 на РС Пловдив, като след подадено възражение и проведено исково производство на три инстанции вземането е установено с решение по т.д. № 580/2015 г. на ОС Пловдив. Издаденият изпълнителен лист по ч.гр.д. 8231/2015 на РС Пловдив е послужил за основание за образуване на изпълнително дело № 20157590400113 по описа на ЧСИ В., впоследствие продължено под № 20188190403139 от ЧСИ М. и № 20189070400663 от ЧСИ К..

Няма спор и се установява, че с договор от 08.08.2008 г. “Астрал пропърти мениджмънт” ООД се задължава да върне получени от “Астрал Холидейз” АД по предварителен договор 447 000 лв. в срок от дванадесет години срещу задължение да заплаща лихва в размер на 7 % годишно. Договорено е също така, че “Астрал Холидейз” АД предоставя на “Астрал пропърти мениджмънт” ООД сумата от 104600 лв., платима на два пъти съответно 916 000 лв. в срок до 30.10.2008 г. и 130 000 лв. в срок до 29.12.2008 г. срещу задължение на ответника да заплаща годишна лихва от 7 % върху оставащата за връщане сума. Няма спор, а и от представените писмени доказателства се установява, че на 17.12.2008 г. е договорено предоставяне в срок до 31.12.2008 г. на сумата 456 000 лв. съответно 356 000 лв. в брой и 116 000 лв. на ръка. С анекс № 2 от 12.01.2009 г. е изразено съгласие за предоставяне на още 132 300 лв., с анекс № 3 от 04.05.2009 г. - 220 000 лв., с анекс № 4 от 17.08.2009 г. - още 450 000 лв., анекс № 7 от 15.02.2010 г. - 1500 000 лв., анекс № 8 от 06.10.2010 г. - 1 500 000 лв., анекс № 9 от 27.05.2010 г. - 1 000 000 лв., анекс № 10 от 10.10.2010 г. - 200 000 лв. По делото се установява, че тези суми са получени от ответното дружество.

На 28.07.2015 г. чрез служител на “Астрал Холидейз” АД, подписал се като офис мениджър, е връчена покана за доброволно изпълнение от 14.07.2015 г. по изпълнително дело № 2020/14.07.2015 г. на ЧСИ В., която съдържа уведомление за наложен запор на банкови сметки в посочени четири банки, запор на вземанията от “Астрал пропърти мениджмънт” ООД и за вписана възбрана на недвижими имоти в гр. Пловдив. Посочено е, че предмет на изпълнение са вземания, посочени в изпълнителен лист, издаден по ЧГД № 8231/2015 г., като е посочена сумата, която длъжникът следва да плати - 281 000 евро и основанията за плащане - запис на заповед, издаден на 23.08.2012 г. и с падеж 30.06.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението в съда - 01.07.2015 г. Същият служител, отново посочил себе си като офис мениджър, е получил на 28.07.2015 г. и запорно съобщение до “Астрал пропърти мениджмънт” ООД. Двете дружества - “Астрал Холидейз” АД и “Астрал пропърти мениджмънт” ООД са с един и същ адрес на управление към 28.07.2015 г. и с едни и същи представители, вписани в Търговския регистър - Х. Р. Г. и Ж. Г. С.. Ответникът не оспорва, че запорното съобщение е получено от негов служител, поради което следва да се приеме, че на 28.07.2015 г. запорното съобщение е получено от ответника.

С молба с входящ номер на ЧСИ В. от 31.07.2015 г. “Астрал пропърти мениджмънт” ООД чрез управителя си Х. Б. е уведомил ЧСИ, в отговор на връчено запорно съобщение на дружеството за следното: „на 09.06.2015 г. “Астрал пропърти мениджмънт” ООД е уведомено от Астрал Холидейз” АД, че с договор за продажба на вземане от 08.06.2015 г. в общ размер на 7 948 255 лева, възникнало от договор за заем от 08.08.2008 г. и анекси към него е прехвърлено на Beril Otelcilik Turzim Tic. LTD“. С молбата Х. Б. от името на “Астрал пропърти мениджмънт” ООД заявява, че “Астрал пропърти мениджмънт” ООД няма задължения към „Астрал Холидейз” АД.

С постановление от 02.12.2018 г. по изпълнително дело № 20189070400663 на ЧСИ К., образувано по реда на чл. 427 ал. 5 ГПК след препращане на предходно образуваните изп. дело № 113/2015 г. на ЧСИ В. и изп.д. № 3139/2018 г. на ЧСИ М., на А. Н. Д. е възложено вземането на “Юпитер Травел” АД (преди „Астрал холидейз“ АД) срещу ответника, произтичащо от договор за заем от 08.08.2008 г. и анекси към него в размер на 150 000 лв. -

част от главница в размер на 5775 280,46 лв. вместо плащане на част от вземането по изпълнителното дело, включващо главница 512 864,18 лв. и законна лихва 23648,74 лв. ведно със законната лихва от 02.12.2018 г.

Спорни по делото са следните обстоятелства: датата на договора за цесия между ответника и Beril Otelcilik Turzim Tic. LTD и уведомлението за него противопоставими ли са на ищеца, надлежно ли е запорирано с връчването на ответника на 28.07.2015 г. вземането, произвело ли е постановлението за възлагане транслативен ефект на принудителна цесия, сключен ли е в устна форма на 08.06.2015 г. договорът за цесия и изтекла ли е погасителна давност за връщане на заетата сума. Независимо от възражението в отговора на исковата молба за непредаване на заетата сума, този въпрос не е спорен пред настоящата инстанция, тъй като предаването на заетата сума е прието за доказано от СГС и няма доводи срещу това приемане. Фактът се установява и от приетото без оспорване от страните в с.з. на 18.03.2022 г. заключение на ССЕ, изготвено от вещо лице Е. К. Й. - М..

По повод датата на договора за цесия и уведомлението за него съдът излага следните съображения. С исковата молба, както и в първото по делото заседание ищецът е посочил, че датата на цесията и датата на уведомлението за нея, описани в молбата до ЧСИ В. от 31.07.2015 г., са му непротивопоставими. В доклада по делото така, както е приет в първото по делото заседание правилно е прието, че ответникът носи тежестта да установи достоверна дата. Неоснователен е доводът на ответника по жалбата, че нито в исковата молба, нито в протокола от първото открито съдебно заседание по делото е обекгивирано твърдение на ищеца, според което получаването на уведомлението за извършената цесия от страна на длъжника е извършено на дата, различна от 09.06.2015 г., а единственото възражение на А. Д. в тази връзка е, че датите на извършената цесия и на уведомлението на длъжника за нея не са достоверни по см. на чл. 181 ГПК, поради което не са противопоставим и на ищеца.

Твърдението, че тези две дати не са достоверни, което е основателно, както и позоваването на факта, че същите са непротивопоставими на ищеца, са достатъчни, за да носи ответникът тежестта да докаже датата на тези два документа и за да може да се ползва от изгодните за себе си факти в процеса. Представените по делото договор за цесия и уведомление за настъпила цесия са частни и се ползват с доказателствена сила само по отношение на авторството им. Последното не се и оспорва от ищеца. Документите не доказват нито фактите, които са предмет на направеното изявление, нито датата и мястото на съставянето на документа (решение № 748/ 17.02.2011 г. по гр. д. № 801/ 2009 г., IV г.о., решение № 197/ 23.12.2014 г. по гр.д.№ 7364/ 2013 г., III г.о.). Тъй като частните документи не се ползват с обвързваща материална доказателствена сила, ако бъдат оспорени удостоверените от тях факти, последните подлежат на доказване по общите правила на ГПК (решение № 50/ 21.07.2017 г. по гр.д.№ 4880/ 2014 г., IV г.о., решение № 270/ 19.02.2015 г. по гр.д. N 7175/ 2014 г., IV г.о.). Страната не следва да разчита на доказателствената сила на представен по делото частен документ, когато е съставен в свидетелство на факт, който насрещната страна оспорва, защото съдът няма задължението да приеме за осъществен оспорения факт, нито за вярна датата на съставянето му (решение № 213/ 15.01.2018 г. по гр.д.№ 856/ 2017 г., III г.о.). По делото няма проведено доказване за датата на сключване на договора за цесия и за уведомлението по чл. 99, ал. 4 ЗЗД. Напротив, съдържат се доказателства, че до края на юни 2015 г. няма цесия на това вземане. С искане 20151001135046 от 01.10.2015 г. е поискано назначаване на вещи лица за оценка на непарично вземане на М. А. към „Астрал пропърти мениджмънт“ ООД, произтичащо от договор за новация и договор за заем от 08.08.2008 г. между „Астрал холидейз“ АД и „Астрал пропърти мениджмънт“ ООД, изменен с анекс № 1/17.12.2008 г., анекс № 2 от 04.12.2009 г., анекс № 3 от 04.05.2009 г., анекс № 4/17.08.2009 г., анекс № 5/04.12.2009 г., анекс № 6/09.12.2009 г., анекс № 7/15.02.2010 г., анекс № 8/06.10.2010 г. анекс № 9/27.05.2011 г., анекс № 10/10.10.2011 г. В молба до АгВп входящ номер 20150529154646/01.06.2015, допълнена от молба 20150529154646-3/12.06.2015 г. от „Астрал холидейз“ АД, е поискано назначаване на вещи лица за оценка на непарична вноска в капитала на „Астрал пропърти мениджмънт“ ООД по договор за заем, сключен на 08.08.2008 г. между „Астрал холидейз“ АД с променено наименование „Юпитер Травъл“ АД

и „Арт пропърти мениджмънт“ ООД на 08.08.2008 г. и допълнен с Анекс № 1 от 17.12.2008 г., Анекс № 2 от 12.01.2009 г., Анекс № 3 от 04.05.2009 г., Анекс № 4 от 17.08.2009 г., Анекс № 5 от 04.12.2009 г., Анекс № 6 от 09.12.2009 г., Анекс № 7 от 15.02.2010 г., Анекс № 8 от 06.10.2010 г., Анекс № 9 от 27.05.2011 г., Анекс № 10 от 10.10.2011 г. В молбите е посочено, че „договор за заем от 08.08.2008 г.“ е равнозначен на „договор за новация и договор за заем от 08.08.2008 г.“ Вещите лица, назначени с акт за назначаване 20150529154646/01.06.2015 и 20150529154646-3/15.06.2015, са изготвили заключение за оценка на непарична вноска (приложени към исковата молба, л. 43-63 от преписката по гр.д. 2003/2020 на РС Пловдив, препратено по подсъдност на СГС). От тези документи може да се заключи, че през месец юни 2015 г. вземанията по договор за заем от 08.08.2008 г. и посочените анекси все още са били в патримониума на ответника. Фактът, че е обективизирано намерение пред АгВп на 12.06.2015 г. за увеличаване на капитала чрез непарична вноска на „Астрал пропърти мениджмънт“ ООД от съдружника „Астрал холидейз“ АД чрез апорт на негово вземане при липсата на други доказателства в полза на твърдението на ответника е достатъчен, за да се приеме, че цесията не е сключена на посочената дата – 08.06.2015 г. и уведомлението по чл. 99, ал. 4 ЗЗД не е получено на посочената дата – 09.06.2015 г. Тези две дати са непротивопоставими на вискателя по изпълнителното дело, сега ищец и въззивен жалбоподател.

Най-ранната достоверна дата, както е посочено и от ответника, е 31.07.2015 г. – датата, на която ЧСИ е уведомен за настъпилата цесия. Вярно е, както твърди ответникът, че съществуват три достоверни спрямо ищеца дати: 31.07.2015 г., 26.10.2015 г. и 30.10.2015 г. и те са преди датата на възлагане на вземането с постановление от 02.12.2018 г. От значение в случая е, че най-ранната от тези дати – 31.07.2015 г., която именно съдът приема като достоверна дата, спрямо която следва да се преценява противопоставимостта на запора, е след получаване на заповното съобщение – 28.07.2015 г. Именно с получаването на заповното съобщение законът свързва действието на запора и забраната за третото задължено лице да предава дължимите от него суми или вещи на длъжника, а не с датата на възлагателното постановление.

Насочването на изпълнението върху вземане от трето задължено лице става с налагането на запора. Запорът върху вземания на длъжника представлява разпореждане на съдебния изпълнител, с което определено вземане на длъжника се предназначава за принудително удовлетворяване на вискателя и се забранява на длъжника, под страх от наказателна отговорност, да се разпорежда с него, а на третото задължено лице - да извършва плащания на длъжника. Запорът върху вземането се счита наложен с получаване на заповното съобщение от третото задължено лице, видно от изричните разпоредби на чл.450 ал.3 и чл.507 ГПК. От този момент насетне, на третото лице се забранява да извършва плащания на длъжника и то придобива качеството на пазач по отношение на дължимите суми. Процесуална последица от наложения заповр е възможността, при липса на доброволно изпълнение от страна на третото задължено лице, съдебният изпълнител да възложи заповрираното вземане на вискателя за събиране или вместо плащане - чл.510 ГПК. В този смисъл са част от разясненията, дадени с ТР № 2/26.06.2015 г. по т.д.№ 2/2013 г. и ТР № 3/10.07.2017 г. по т.д.№ 3/2015 г. на ОСГТК на ВКС по въпроси, касаещи изпълнителното производство.

Възлагането на вземането вместо плащане има гражданските последици на цесия срещу плащане по смисъла на чл.65 ал.3 ЗЗД, т.е. представлява един вид принудителна цесия. Вискателят става титуляр на вземането и може да се разпорежда с него: ако длъжникът е имал изпълнителен лист – вискателят ще може да събира вземането от свое име; ако длъжникът има изпълнително основание без изпълнителен лист – вискателят ще може да си извади такъв в своя полза; а ако длъжникът няма изпълнително основание – вискателят ще трябва да води исков процес като главна страна (решение № 145 от 28.06.2018 г по т.д. № 2180/2016 г, ТК , II ТО на ВКС) и определение № 688 от 04.12.2019 г по т.д. № 729/2019 г, ТК , II ТО на ВКС, според което при възлагане на вземане вместо плащане е налице „принудителна цесия“ и вискателят придобива вземането на длъжника си спрямо третото

лице.

Видно от представените доказателства по делото, ЧСИ е наложил заповест за вземане на "Юпитер тревел" АД (предишно наименование „Астрал холидейз“ АД) от третото лице - "Арт пропърти мениджмънт" ООД, считано от деня на връчване на заповестното съобщение на третото лице. Съгласно изискванията на чл. 450, ал. 2 и чл. 507, ал. 2 от ГПК вземането е посочено "точно". Цитираното изискване включва такова индивидуализиране на вземането, което да позволи на третото лице да установи това вземане. Няма изискване то да е посочено с основание и размер. Начинът, по който е наложен в конкретния случай заповестът "върху вземането на длъжника", е достатъчен за третото лице, за да бъде уведомено, че не следва да заплаща задължението си на длъжника, а по сметка на ЧСИ, независимо от неговото основание и размер (до общия размер на дълга, посочен в заповестното съобщение). В отговора на ответника по ЧСИ от 31.07.2015 г. се съдържа формално възражение, че вземането не е индивидуализирано, но независимо от това ответникът е разбрал за кое вземане се отнася полученото заповестно съобщение и е уведомил ЧСИ, че вече не дължи на длъжника на изпълнителното дело, а на трето лице поради съобщена му цесия. Вземането е достатъчно индивидуализирано и в постановлението за възлагане вместо плащане, като са описани източниците, от които произтича и мотивите, обосновавали извода на ЧСИ да възложи вземането вместо плащане на взыскателя. Извършеното възлагане е и надлежно съобщено на "Юпитер тревел" АД (предишно наименование „Астрал холидейз“ АД) и на "Астрал пропърти мениджмънт" ООД (сега "Арт пропърти мениджмънт") - съобщенията са приложени към исковата молба и се намират на л. 66-68 от преписката пред ОС Пловдив. Следователно неоснователен е доводът, че поради липсата на индивидуализация на вземането в заповестното съобщение и постановлението за възлагане, те не са произвели действието, предвидено в чл. 507 ГПК, а постановлението за възлагане не е породило предвидения транслативен ефект на принудителна цесия.

По изложените мотиви във връзка с датата, написана в договора за цесия и при липсата на всякакви доказателства в подкрепа на тезата на ответника, че именно това е датата на сключване на договора, не се установява, че договорът е сключен в устна форма на 08.06.2015 г.

По повод възражението за погасяване по давност на възложеното вместо плащане вземане съдът съобразява следното. Видно от представения с исковата молба договор за заем от 08.08.2008 г., срокът за връщане на заемната сума е дванадесет години, считано от сключването му т.е. - 08.08.2020 г. (чл. 6 от договора). Срокът за връщане не е променян с последвалите анекси, също представени към исковата молба. Исковата молба е подадена на 03.09.2020 г., поради което възражението за изтекла погасителна давност, направено с отговора на исковата молба, е неоснователно. Във връзка с установеното, че срокът за връщане е 08.08.2020 г., следва да се посочи и, че възложеното вместо плащане вземане е изискуемо към момента на подаване на исковата молба и дължимо към датата на приключване на устните състезания предвид липсата на доказателства за плащането му.

Налице са предпоставките за осъждане на ответника за възложеното вместо плащане вземане: ищецът е взыскател по изпълнително дело, наложен е заповест за вземане на негови длъжник към ответника, вземането е възложено вместо плащане и вземането е изискуемо към подаване на исковата молба и към датата на приключване на устните състезания. Ето защо, обжалваното решение следва да бъде отменено и вместо него искът с правно основание чл. 510 ГПК вр. чл. 240 ЗЗД за сумата от 150 000 лева да бъде уважен.

Предвид изхода на спора, на жалбоподателя-ищец се дължат разходи за първата и за въззивната инстанция. Възражението за прекомерност е неоснователно, тъй като уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение от 4530 лева съответства на минималния размер, предвидени в чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

С тези мотиви съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 261336 от 18.04.2022 г. на Софийски градски съд, Първо ГО, 15 състав по гр.д. 3760/2021 г., поправено с решение № 262700 от 12.08.2022 г., *като вместо него постановява:*

ОСЪЖДА „Арт пропърти мениджмънт“ ООД, ЕИК 200252850 с адрес на управление гр. София бул. „Христофор Колумб“ № 80, ет. 3, ап. 3.4.2 на основание чл. 510 ГПК вр. чл. 240 ЗЗД да заплати на А. Н. Д. ЕГН ***** с адрес с. ***, община ***, ул. „****“ № *** сумата от 150 000 (сто и петдесет хиляди) лева, част от вземане в общ размер от 5775280,46 – главница по договор за заем от 08.08.2008 г., сключен между „Астрал Холидейз“ АД (сегашно наименование „Юпитер травел“ АД), ЕИК 115097636 и „Астрал пропърти мениджмънт“ ООД (сегашно наименование „Арт пропърти мениджмънт“ ООД), ЕИК 200252850, допълнен с анекс № 1/17.12.2008 г., анекс № 2 от 04.12.2009 г., анекс № 3 от 04.05.2009 г., анекс № 4/17.08.2009 г., анекс № 5/04.12.2009 г., анекс № 6/09.12.2009 г., анекс № 7/15.02.2010 г., анекс № 8/06.10.2010 г. анекс № 9/27.05.2011 г., анекс № 10/10.10.2011 г., възложено с Постановление от 02.12.2018 г. на ищеца вместо плащане на вземания по изпълнително дело № 20189070400663 по описа на ЧСИ К. до сумата от 536512,92 лв.

ОСЪЖДА „Арт пропърти мениджмънт“ ООД ЕИК 200252850 да заплати на А. Н. Д. ЕГН ***** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК разноски за първата инстанция в размер на 11030 лева и за въззивната инстанция в размер на 7530 лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС по реда и предпоставките на чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____